

TIKTOKTERROR

Michael Reefs

Leesfragment

Blz 7 t/m 15

Hoofdstuk 1

De legende van de Engel des Doods

Het is doodstil op het afgelegen kerkhof. Op het ruisen van de bladeren van de bomen na. Die werpen lange schaduwen over de honderden graven. Schaduwen waar gevaren ongezien in verborgen kunnen blijven.

De volle maan die aan de heldere hemel staat werpt een zwak schijnsel op de graven. De meeste namen op de verweerde stenen zijn door de eeuwen heen onleesbaar geworden.

Een rilling trekt over Jasons rug. Hij houdt zijn telefoon wat rechter en probeert een paar grafstenen in beeld te brengen. Samen met zijn vrienden is hij live op TikTok. Ze zijn kilometers ver van huis om op dit kerkhof de legende van de Engel des Doods te onderzoeken. Een engel die alleen in het licht van een volle maan zijn bloedrode tranen zou laten vloeien. En als dat gebeurt, zou je voor altijd in de greep van de engel zijn...

Wat natuurlijk onzin is, denkt Jason. Maar daarvoor zijn ze hier: om te bewijzen wat er wel en vooral niet waar is van die legende. Al van jongs af aan is hij geïnteresseerd in paranormale activiteiten. Hij bleek niet de enige in zijn klas te zijn met deze interesse. Algauw ontdekte hij dat ook zijn klasgenoten Maeve, Nola en Nathan zich bezighouden met geesten en alles wat daarmee te maken heeft. Samen met hen, inmiddels zijn beste vrienden, heeft hij het populaire TikTok-kanaal *UrbanPhantomExplorers* opgericht. Een kanaal waarin ze verlaten gebouwen of plaatsen onderzoeken om geesten en andere paranormale activiteiten vast te leggen op camera.

Als het ze vanavond lukt om de legende van de huilende engel vast te leggen, hebben ze er zo weer honderd volgers bij, denkt Jason.

‘Schijn eens bij!’ zegt hij tegen Maeve, die de hele tijd met allerlei dingen bezig is, behalve met dat wat ze moet doen. Echt iets voor haar. Gek kan Jason ervan worden. Het liefst zou hij het zelf doen, maar hij is al druk genoeg met alles goed in beeld brengen.

Hij loopt op een grote, grijze graftombe af. Die ziet er net zo grauw en verweerd uit als de grafstenen eromheen. In dit mausoleum zou de doodskist staan van een bekende dokter. Dokter Zwartput. De graftombe is omheind met een laag, gietijzeren hek. Het heeft een donkergrijs schuin dak met in het midden een hoge toren, waarin een klok hangt.

Voor de deur hangt een dikke ketting. En achter die deur staat het beeld van de engel die volgens de legende vannacht zou moeten gaan huilen. Precies om middernacht. Jason kijkt op de klok. Over exact tien minuten is het zover.

‘Niet te dichtbij,’ fluistert Nola. ‘Straks gaat er een alarm af of zo.’

Al de hele tijd schijnt ze met haar zaklamp alle kanten op. Alsof ze zo al het duister om hen heen kan verjagen.

‘Er is hier nergens een alarm,’ merkt Maeve op. ‘Dus maak je niet bang.’

Jason kijkt continu van de graftombe naar zijn telefoon. Hij houdt zo veel mogelijk de comments van de kijkers in de gaten. De meeste willen actie zien. Daar kan Jason wel voor zorgen.

Hij doet nog een stap naar voren en gaat vlak voor het hek van het mausoleum staan.

‘Hier, pak jij de telefoon,’ zegt Jason tegen Maeve.

Hij klimt over het hek en loopt behoedzaam het kleine trappetje op naar de deur. Vlug kijkt hij over zijn schouder. Nola en Maeve staren hem met grote ogen aan. Jason rammelt aan de zware ketting. Die gaat niet zomaar los.

Ineens klinkt er een lage mannenstem. ‘Jason...’

Onmiddellijk draait Jason zijn hoofd. Die stem... Hij wil er niet aan toegeven, maar even leek het alsof zijn hart een slag oversloeg. Ook de meiden hebben zich

omgedraaid. Nola is lijkbleek geworden. Maeve slaat een arm om haar heen, om haar gerust te stellen.

‘Ja, Jason, ik heb op je gewacht. Eindelijk ben je er.’ De stem komt achter een hoge grafsteen vandaan. ‘Kom maar binnen, dan kan ik je in mijn armen sluiten en nooit meer loslaten.’ De stem sluit af met een dreigende, duivelse lach.

Daarna keert de stilte terug.

Natuurlijk, denkt Jason ineens opgelucht. Dit had hij kunnen weten. Hij loopt het trappetje weer af en gaat voor het hek staan.

‘Kom maar tevoorschijn, Nathan!’ roept hij.

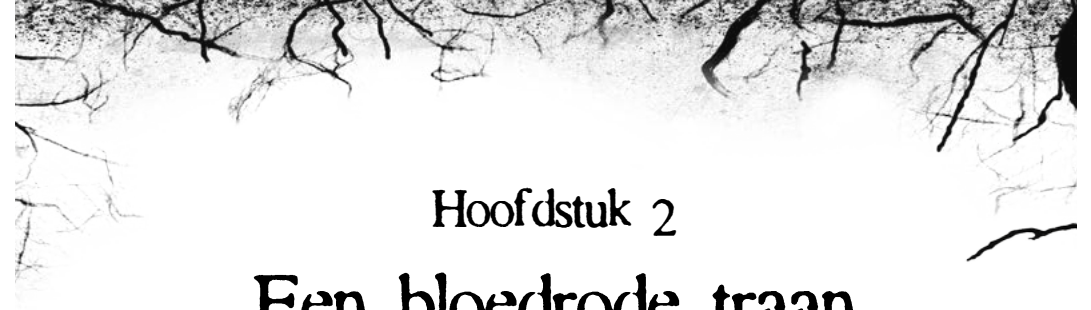
Nathan springt achter de grafsteen vandaan. Lachend loopt hij op Maeve en Nola af.

‘Ik had jullie goed te pakken!’ roept hij.

‘Echt niet,’ snuift Maeve. ‘Ik wist meteen dat jij hierachter zat.’ Ze kijkt Nola aan. ‘Gaaf het?’

Nola haalt een paar keer diep adem. ‘Tuurlijk.’ Ze richt zich tot Nathan. ‘Jij ook altijd met die stomme pranks.’

Ineens rammelt er iets achter Jason. Met een ruk draait hij zich om en hij staart naar de ketting. Die gaat flink tekeer en bonkt hard tegen het hout van de deur. De meters die ze bij zich hebben om de aanwezigheid van geesten te detecteren, maken plotseling overuren. Jason durft niet meer te ademen. Zou dit dan het moment zijn dat ze echt geesten gaan ontmoeten?

Hoofdstuk 2

Een bloedrode traan

‘Heb jij dit gedaan?’ fluistert Nola met een trillende stem.

Jason kijkt haar aan en schudt zijn hoofd. Even voelt het alsof zijn hart ook zit opgesloten in dat mausoleum achter hem. Zo’n beklemmend gevoel geeft de situatie hem.

‘Kelly043 vraagt of Nathan dit niet aan het doen is,’ zegt Maeve. Ze draait zich om en richt de telefoon op Nathan. ‘Nou, Kelly, zoals je kunt zien is Nathan net zo wit geworden als Nola.’ Ze lacht er vals bij. ‘Net goed, Nathan.’

‘Oké.’ Jason haalt diep adem. Hij wijst naar de telefoon in Maeves handen. ‘Mag ik?’ vraagt hij, terwijl hij de telefoon van haar overneemt. ‘Ik zal het jullie laten zien.’

Zijn hart bonkt in zijn keel. Het liefst zou hij hier zo gauw mogelijk weggaan, maar met het laatste restje moed dat nog in zijn lijf zit, gaat hij toch weer het trappetje op. Hij blijft voor de deur van het mausoleum staan en houdt de telefoon wat lager, zodat de ketting goed in beeld komt.

'Wij hebben er absoluut niets mee te maken. Er zit niets aan de ketting vast. Hij beweegt...'

De ketting rammelt nu zo hard dat de haken waarmee hij vastzit aan de muur aan beide kanten los beginnen te laten. Ook al wil Jason liever terug naar zijn vrienden, hij houdt zijn telefoon zo stil als hij kan en probeert alles goed in beeld te krijgen. Alles in zijn lichaam spant samen om de angst zo veel mogelijk in bedwang te houden.

'Zien jullie dat?' roept hij, om boven het lawaai van de ketting uit te komen. 'Dit zijn wij echt niet!'

De haken schieten los uit de muur en vallen samen met de ketting op de grond, vlak voor Jasons voeten. Jason deinst achteruit. Angst stroomt als een waterval door hem heen, terwijl hij probeert de controle over zijn zenuwen terug te krijgen.

'Zweer dat jij dit niet deed, Jason,' smeekt Nola. 'Ik hak je kop eraf als ik erachter kom dat jij dit allemaal in scène hebt gezet!'

Jason wil antwoord geven, maar dat blijkt nog niet zo makkelijk. 'Ik...' probeert hij, en dan heeft hij eindelijk zijn stem terug. 'Echt niet, Nola. Dit is allemaal echt.' Hij wijst naar een van de meters. 'Kijk maar naar die EFM-meter, die slaat helemaal rood uit.'

Jason bukt om de ketting op te rapen, maar die lijkt wel een ton te wegen. Hij snapt er niets van. Hoe kan dit allemaal?

De deur van het mausoleum gaat krakend een klein stukje naar binnen toe open. Een deur die al meer dan honderd jaar niet meer open is geweest.

Jason komt overeind en gluuert voorzichtig de graftombe in. Precies in het midden op de doffe tegelvloer staat het bijna drie meter hoge standbeeld van een imposante engel. Hij lijkt net een wachter van het hiernamaals, met zijn enorme ingeklapte vleugels.

Door de kier van de deur en de smalle ramen in de muren vallen een paar stroken maanlicht naar binnen. Precies op het gezicht van het beeld. De stenen ogen van de engel staren Jason aan.

Jason strekt net zijn arm om de deur wat verder open te maken, als plots een ijskoude wind in zijn richting blaast. Tegelijkertijd slaat een smerige lucht op zijn longen, als van weggrottend vlees. In zijn hoofd woedt er een strijd tussen wegrennen en blijven staan. Het kost Jason moeite zijn telefoon recht te houden, zo erg trillen zijn handen.

Nog even, denkt hij. Dit is het moment waar hij zo lang op heeft gewacht. Eindelijk kan hij iets onverklaarbaars laten zien.

'Jason!' bijt Maeve hem toe. 'Jason, kom!'

Jason kan zich niet omdraaien. Zijn lichaam weigert en zijn blik zit gevangen in die van de engel.

De klokken van de kerktoeren verderop luiden. Tien... elf... twaalf keer.

Ineens lichten de ogen van de engel spierwit op. Dan rolt er een bloedrode traan over de linkerwang van het beeld.

Ergens achter in zijn bewustzijn hoort Jason zijn vrienden wegrennen. Hij houdt zijn telefoon wat hoger, maar alles in hem schreeuwt dat hij ook moet vluchten.

Opnieuw duikt er een ijskoude wind op. Deze keer ziet Jason ook iets wits achter de engel verschijnen. Een witte mist, die op hem af duikt en dwars door hem heen gaat.

Hij struikelt naar achteren en valt bijna van het trappetje af. Hij weet nog net zijn evenwicht te bewaren, klimt razendsnel over de omheining en vlucht weg. De TikTok-live kan hem niets meer schelen.

Hij rent tussen de grafstenen door. De donkere bomen rondom de begraafplaats schudden hun takken wild heen en weer. Hij voelt de ijskoude wind in zijn nek snijden. De adrenaline giert door zijn lijf en laat hem alleen nog maar harder rennen. Jason dwingt zichzelf om niet achterom te kijken.

Hij ziet Maeve, Nola en Nathan verderop staan, aan het einde van het kiezelpad bij de ingang van de begraafplaats. Hun gezichten zijn lijkleek.

Bij zijn vrienden komt hij pas tot stilstand. De eerste seconden heeft hij nodig om op adem te komen. Dan draait hij zich om. De rust is weer neergedaald op de begraafplaats. Geen enkel teken van een geest te bespeuren.

‘Wat was dat nou?’ vraagt Nola, die helemaal overstuur is en als een bezetene in haar nepkrullen zit te friemelen.

‘Ik... ik weet het niet,’ moet Jason bekennen. ‘Maar gelukkig hebben we alles op beeld staan.’

‘Ik dacht het niet,’ zegt Nathan. ‘Kijk maar eens op je scherm.’

Jason draait zijn telefoon om. De telefoon is vergrendeld en de TikTok-live is beëindigd.

Alles is voor niets geweest.